

HET DAGBOEK VAN YELIEN

HETTY VAN AAR

STANDAARD UITGEVERIJ

© 2018 Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en
Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Yelien gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier, met
toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26689 8
D/2018/0034/256
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Donderdag 20 december

Dit is de eerste bladzijde van een nieuw dagboek.

De rest is nog leeg.

Ik ga het helemaal volschrijven.

Waarmee?

Dat weet ik nu nog niet.

Pas als het dagboek vol is, weet ik meer.

Liefs,

Yelien X X X

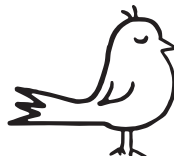

Vrijdag 21 december

Vandaag is de allerlaatste schooldag van het jaar. Straks begint de kerstvakantie. Ik hou van de kersttijd, als het hele huis naar dennen ruikt. Om vijf uur 's middags is het al donker, dan gaan de schemerlampjes en de kaarsjes aan.

De lichtjes in de kerstboom branden zowat de hele dag. Samen met mama heb ik de boom versierd, met zilveren en rode ballen. En met vogeltjes. Sinds een paar jaar verzamelt mama vogeltjes voor in de kerstboom. Voor haar verjaardag kocht ik een doosje met drie bruine vogeltjes.

Ze zien eruit als levensechte mussen en zitten nu vlak bij elkaar in de boom. Ze lijken zo echt, dat je ze bijna broodkruimels zou geven. Van een afstand lijken mussen saaie, bruine vogeltjes, maar van dichtbij zijn hun veertjes zo mooi als een schilderijtje.

In de kerstvakantie is het zo lekker warm binnen. En dat komt niet alleen door de verwarming. Alles is gewoon feestelijker en gezelliger in december. Zoals warme chocolademelk met slagroom. Of mooie muziek op de radio, met liedjes over vrede en liefde.

Op een dag ligt het eerste pakje onder de kerstboom, met glanzend papier van goud of zilver. Of glimmend rood.

Of papier met hulstblaadjes en rode bessen erop. Niemand weet wie dat eerste pakje daar heeft neergelegd. Maar al gauw groeit de berg met pakjes. De spanning stijgt, de feestvreugde ook. Ik doe nog meer mijn best om voor iedereen een klein cadeautje te vinden.

's Avonds zitten Daniël en ik, samen met papa en mama, op de bank te kijken naar films die we de rest van het jaar nooit zien. Elk jaar griezelen we mee met 'Home Alone'. Maar ik ben ook elk jaar weer verdrietig als ik het verhaal van 'Het meisje met de zwavelstokjes' zie. En steeds weer denk ik: had ik dat meisje maar gekend. Dan was haar leven niet zo ellendig afgelopen. In ons huis was wel plaats voor haar. Maar ja, als iedereen elkaar helpt, zijn er geen droevige films meer.

**ALS HET ALTIJD KERSTMIS WAS,
ZOU ER DAN OOK ALTIJD VREDE ZIJN?**

Het is pas echt kerstvakantie als het sneeuwt, vind ik. Vanmorgen, nog voor ik echt wakker was, voelde ik het al. Het was zo ongelooflijk stil buiten, alsof de wereld verpakt was in witte watten. Zou het sneeuwen? dacht ik.

Ik sprong uit bed en liep naar het schuine dakraam van mijn zolderkamer. Ik trok mijn rolgordijn op en zag niets. Een dik pak sneeuw lag op mijn raam. Ik zette mijn raam op een kier en keek naar buiten. De wereld was wit. Wit en stil. Behalve beneden in onze tuin. Daar vlogen de vogeltjes af en aan. Logisch. Gisteren had ik pinda's aan een draad geregen. Toen ik klaar was, hing ik ze op in de tuin, samen met papa. Net op tijd, want vandaag was er voor de vogeltjes niet veel eetbaars te vinden met zo'n dik pak sneeuw.

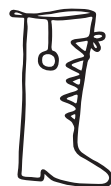
Hopelijk wordt het een witte kerst, dat vind ik zo mooi. Maar wat ik voorlopig het allermooiste vind aan deze kerstvakantie: donderdag mag ik een slaapfeest geven. Een echte kerstpyjamaparty.

Vrijdagavond

Vanmorgen stond Kato al in de startblokken om een sneeuwballengevecht te beginnen. Voor ze naar school ging, had ze al een sneeuwpop gemaakt met haar broertjes. Eline was niet zo blij met de sneeuw. Haar mondhoeken hingen naar beneden en haar ogen keken kwaad naar de grond. 'Mijn laarsjes!' mopperde ze. 'Mijn mooie laarsjes kunnen niet tegen de sneeuw. Ze krijgen van die lelijke, witte randen.'

Ik keek van haar laarsjes naar haar mooie, wollen jasje. Ze zag eruit alsof ze een modeshow moest lopen, helemaal perfect. Maar niet praktisch natuurlijk, in zo'n sneeuwbus.

Ik kreeg medelijden met haar. In mijn tas zat nog een zadelhoesje, appelgroen. Ik haalde het tevoorschijn en gaf het aan haar. 'Kijk, voor om je laars. Heeft iemand er nog een?'

'Ik', antwoordde Emma. Ze viste een hemelsblauw hoesje uit een van haar zakken.

Elines ogen werden groot. Ze keek ernaar alsof ze een hondendrol zag. 'Jak! Ik ga toch zeker niet voor schut lopen!'

'Oké, dan niet', zei ik zo vriendelijk als ik kon. 'Misschien kun je volgende keer je laarsjes inspuiten met zo'n spuitbus. Dat helpt echt tegen sneeuw en regen.'

Eline knikte. 'Die spuitbus staat bij papa. En ik sliep bij mama.'

Ik kreeg medelijden met haar. Het is best ingewikkeld als je elke week van je vader naar je moeder verhuist. Of omgekeerd. Ik ben blij dat mijn ouders bij elkaar wonen. Snel sloeg ik een arm om haar heen, heel even maar. 'Ga je straks weer naar papa?'

'Morgen', zei Eline. 'Mijn hele schema is in de war.'

Mevrouw Peeters gaf huiswerk mee voor in de kerstvakantie. Het is een speciale opdracht: interview een bijzonder mens. Kato protesteerde fel. 'Nee, geen huiswerk in de vakantie. Misschien sneeuwt het wel twee weken. Dan kan ik op wintersport in mijn eigen straat. Please!'

Mevrouw Peeters kon er wel om lachen, maar ze liet zich niet ompraten.

'Ik heb echt geen tijd voor huiswerk', probeerde Eline het nog

een keer. 'Ik ga met papa op vakantie.'

'Dat is juist een prima gelegenheid om bijzondere mensen te ontmoeten!' riep mevrouw Peeters uit. Haar enthousiasme was niet stuk te krijgen.

Tom legde zijn hoofd op tafel en slaakte een diepe zucht. 'Ik ga een winterslaap houden, daarom kan ik echt geen huiswerk maken.'

De klas lachte. Mevrouw Peeters had niets gehoord. Of ze deed alsof.

Twinky was blij toen ik thuiskwam. Hij hield zijn kopje schuin en luisterde of ik het toverwoord zei. 'Wil je mee?' vroeg ik. Mee, dat is het toverwoord. Zijn staartje zwaaide wild heen en weer en hij danste op zijn achterpootjes onder de kapstok. Ik knoopte mijn jas maar weer dicht en pakte zijn riem.

'Wacht!' riep mama. 'Als er sneeuw ligt, moet Twinky vaseline aan zijn pootjes.'

Vassewat? Daar had ik nog nooit van gehoord.

Mama deed het voor. Met haar vinger haalde ze een lik vette zalf uit een pot en smeerde een pootje van Twinky in.

'Mag ik?' Ik deed haar na. 'Waarom is dat?'

'Met zo'n extra laagje vet bescherm je zijn pootjes tegen het strooizout', legde mama uit. 'Als je thuiskomt, spoel je de pootjes schoon met lauwwater.'

Dat wist ik niet. Het is best lastig om de pootjes van een dansend hondje in te smeren. Pas toen mama hem optilde, ging het opeens snel. Twinky kreeg nog een rood lichtje om zijn halsband en daar gingen we.

Het schemerde al. Voorzichtig staken we de straat over. Auto's maakten van de witte sneeuw een vieze, bruine drab. Twinky had nergens last van met zijn ingevette pootjes. Hij trok aan de riem, hij wilde naar het park. Daar waren zo te zien nog niet zoveel mensen geweest vandaag. De sneeuw kraakte onder mijn voeten. Toen ik omkeek, zag ik ons spoor: de pootjes van Twinky naast de afdruk van mijn schoenen. Er was nog een hond geweest, zag ik. En er waren afdrukken van vogelpootjes. Nu kon je pas goed zien dat vogels lange tenen hebben. Kwaak kwaak kwaak! riepen de eenden in de vijver. Dat roepen ze altijd, ook als er geen sneeuw ligt. Ik ging opzij voor een fietser. Hij maakte een diep spoor in de sneeuw. Toen hij ver genoeg weg was, liet ik Twinky los. 'Toe maar', zei ik.

En daar ging hij, dwars door de sneeuw. Hij rende recht op de eenden af. Ze stonden op het ijs. Te laat besefte ik het gevaar. Ik riep nog, zo hard ik kon: 'Twinky! Hier!' Een noodkreet, diep uit mijn keel. Te laat. Twinky zag het verschil niet tussen gras en ijs. Hij zag alleen maar sneeuw. En de eenden. Ze daagden hem uit. Mijn hondje is zwaarder dan een eend. 'Twinky!' riep ik nog een keer. Toen zakte hij door het ijs.

Ik zette het op een lopen. Meteen stopte ik weer. Door de sneeuw kon ik ook niet zien waar het gras ophield en het dunne ijs begon. Telkens zette ik zoekend een voet naar voren. Als het niet kraakte, stak ik mijn andere voet uit. Ik ademde een keer heel diep in. Toen zei ik, alsof er niets aan de hand was: 'Kom maar, Twinky. Kom maar bij het vrouwtje.' Twinky stond gelukkig in het ondiepe deel.

Hij piepte zacht en keek me met een scheef kopje aan. 'Kom maar', zei ik rustig. Hij zette zijn pootjes op het ijs, dat afbrak. Maar hij was toch weer een stapje dichterbij gekomen. 'Toe maar', moedigde ik hem aan. 'Kom maar bij het vrouwtje.'

Opeens was er een lange jongen. Hij kwam uit het niets. Ik had hem niet gehoord of gezien. Hij zette twee stappen op het dunne laagje ijs. Krak plons! Krak plons! Zijn schoenen werden nat. Voor ik iets kon zeggen, pakte hij Twinky op en duwde hem in mijn armen. Zwijgend stonden we tegenover elkaar. De lantaarn achter hem belichtte zijn haar. Het was alsof hij een krans van krulletjes om zijn hoofd had. Opeens draaide hij zich om.

'Je schoenen zijn nat', zei ik vlug.

Hij lachte erom. 'Ik heb ze goed ingevet.' Met zijn lange benen was hij snel het park uit.

Ik kwam ook in beweging. 'Kom maar, Twinky. Thuis wrijf ik je droog en warm.'

Ik denk aan vassedinges, dat potje zelf van mama.

Daar kun je blijkbaar ook schoenen waterdicht mee maken. Dat zou Eline moeten weten.

Ik had moeten vragen hoe hij heet, denk ik opeens. Hij heeft mijn hondje gered en ik weet zijn naam niet eens. Hij is op een koude winterdag het water ingegaan om Twinky te redden. Met zijn schoenen aan nog wel. Hij is een held, een bijzonder iemand. Ik zou hem kunnen interviewen. Als ik wist wie hij was.

Zaterdag 22 december

Vanmiddag komt Emma. We gaan beeldjes maken voor de kerststal, beeldjes van zoutdeeg. Ik heb Eline ook uitgenodigd, maar zij is met haar papa naar een kerstmarkt. Ellen helpt mee op de manege en Kato trekt de slee met haar broertjes erop. Want er ligt nog steeds sneeuw. Vannacht is er weer een dik pak gevallen, zo mooi.

Emma zag eruit als een Eskimomeisje. Ik moest erom lachen, dat vond ze niet erg. 'Zo blijf ik lekker warm', zei ze. 'Maar eh... aan het begin van de straat staan een paar jongens. Eentje is tamelijk lang. Even was ik bang dat ze me met sneeuwballen wilden bekogelen, maar ze bedachten zich. Ze vroegen of ik jouw vriendin was. En of je naar buiten komt voor een sneeuwballengevecht. Ken je hen?' Een lange jongen? Ik keek naar buiten. Er was niemand meer te zien. 'Jammer', zei ik, terwijl ik Emma binnenliet. Verbaasd keek ze me aan. 'Hoezo, jammer? Heb je zin in een sneeuwballengevecht?'

'Dat niet, maar ik was benieuwd naar die lange jongen.' 'Vertel snel', drong Emma aan. 'Ben je verliefd?' 'Nee hoor, echt niet. Ik ben toch met Stan! Die jongen is een held, een bijzonder iemand', begon ik. Ik vertelde hoe hij Twinky uit de vijver haalde. 'Wat een romantisch verhaal', zei Emma met een lange zucht. 'Je kunt hem interviewen voor school.' Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, want ik weet niet hoe hij heet. Ik weet alleen dat het een lange jongen was. Met een krans

van krulletjes om zijn hoofd.' Ik keek Emma aan. 'Had die lange jongen van daarnet krullen?'

'Hij had een muts op', antwoordde Emma.

'Dat is pech', zei ik. Ik aarzelde nog even op de deurmat.

'Eigenlijk wilde ik per se een vrouw interviewen. Een meisje, of een vrouw. Ik weet nog niet wie.' Ik hing Emma's jas aan de kapstok. 'Kom, we gaan beginnen. Alles staat al klaar.'

Terwijl ik haar voorging, vroeg ik me af wie die jongens waren. Aan het begin van de straat zijn nieuwe mensen komen wonen, een week of drie geleden. Zou de jongen daar wonen? Dan zou ik hem vast vaker zien. Voorlopig had ik meer zin in warme chocolademelk dan in koude sneeuwballen. 'Lust jij ook warme chocolademelk?'

Emma knikte. Ik wilde de chocolademelk uit de koelkast pakken, toen Daniël binnenkwam. 'Niet aan mijn sneeuw komen', zei hij.

'Sneeuw? Waar?' Toen zag ik het schaaltje staan, naast de boter. Er lag een grote sneeuwbal in. 'Waarom is dat?'

Daniël trok een la van de vriezer open. Daarin stond ook een plastic schaaltje met een sneeuwbal. 'Ik ben bezig met een onderzoek', zei mijn broertje en hij keek er gewichtig bij.

'Wat onderzoek je dan?' vroeg ik achterdochtig.

'Ik meet steeds de temperatuur van de sneeuwbal', zei hij.

Hij stak een speciale thermometer in de halfbevoren bal. 'Ik wil weten hoelang het duurt voor een bevroren sneeuwbal nul graden meet.'

Ik keek mijn broertje eens goed aan. 'Is dat alles?'

Hij knikte.

'Interessant', zei ik. Toen hij weg was, keek ik Emma aan. Zij keek mij aan en we kregen spontaan een lachstuijp. 'Dat kan geen kwaad', zei ik, toen we kort daarna aan de warme chocolademelk zaten. 'Sneeuwballen kunnen niet in brand vliegen of ontploffen.'

'Ontploffen?' Emma kreeg een nieuwe lachstuijp.

'Lach jij maar', sputterde ik. 'Het zal niet de eerste keer zijn dat er iets fout gaat met die onderzoekjes van Daniël. Papa heeft overal rook- en brandmelders opgehangen.'

'O jee', schrok Emma. 'Wat eng.'

'Tuijt niet', legde ik uit. 'Het is nu veel veiliger. We worden op tijd gewaarschuwd als er gevaar dreigt.'

We bonden allebei een schort voor en gingen aan de slag.

Hardop las ik het recept voor:

DIT HEB JE NODIG

- ☞ 3 KOPJES BLOEM
- ☞ 1 KOPJE ZOUT
- ☞ 1 KOPJE LAUW WATER
- ☞ 1 THEELEPEL SLAOLIE OF ZONNEBLOEMOLIE

ZO MAAK JE HET DEEG

- 1< DOE DE BLOEM IN EEN KOM.
- 2< ROER HET ZOUT ERDOOR.
- 3< GIET HET WATER ERBIJ, BEETJE BIJ BEETJE.
- 4< ROER ALLES DOOR ELKAAR; BEGIN IN HET MIDDEN.
- 5< GIET DE OLIE ERBIJ.

➤6 KNEED HET DEEG MINSTENS VIJF MINUTEN MET ALLEBEI JE HANDEN, TOT HET SOEPEL IS.

TIP

.....
IS HET DEEG TE SLAP, STROOI ER DAN WAT EXTRA BLOEM DOOR.
IS HET TE DIK, GIET ER EEN BEETJE WATER BIJ.

.....

ZO BAK JE DEEGFIGUREN

VERWARM DE OVEN OP 100 GRADEN CELSIUS.
LEG DE BEELDJES OP EEN BAKPLAAT IN DE OVEN.
WEES GEDULDIG. HET KAN WEL TWEE OF DRIE UUR DUREN
VOOR JE DEEG GOED IS. JE KUNT HET OOK ZONDER OVEN
LATEN DROGEN, DAN DUURT HET EEN PAAR DAGEN.

HOE WEET JE OF HET DEEG GAAR IS?

TIK ER ZACHTJES MET EEN LEPEL TEGEN. KLINKT HET ALSOF JE
TEGEN EEN THEEBEKER TIKT, DAN IS HET GOED.

DIT KUN JE MISSCHIEN OOK GEBRUIKEN VOOR NOG MOOIERE CREATIES:

- ☞ EEN DEEGROLLER OM DUNNE LAAGJES TE MAKEN, VOOR ALS
JE KERSTSTERREN WILT MAKEN OM IN DE BOOM TE HANGEN.
MAAK DAN VAN TEVOREN EEN GAT IN DE STER, OM ZE OP TE
HANGEN.
- ☞ EEN KEUKENSCHAAR OM REEPJES DEEG TE KNIPPEN
- ☞ VORMPJES OM KOEKJES UIT TE STEKEN, VOOR JE KERSTSTER
BIJVOORBEELD
- ☞ EEN KNOFLOOKPERS OM HAREN TE MAKEN

